התאומים

בולגריה

היה פעם דייג עשיר, שלא היו לו ילדים. יום אחד אישתו פגשה אישה זקנה, פייה, שאמרה לה "הנה יש לכם כסף רב אבל אין לכם ילדים. אז למה לכם כל הרכוש הזה?"
"זה רצון האל" ענתה אשת הדייג.
"לא ילדתי, אין זה רצון האל אלא אשמת בעלך. כי אילו הצליח לתפוס את דג הזהב הקטן, יהיו לכם ילדים. הערב, כשיחזור הביתה אמרי לו שינסה מחר לתפוס דג זהב קטן. אזי תחתכו אותו לשש חתיכות. תוכלי את אחת מהן ובעלך יאכל את השניה ובקרוב יהיו לך שני ילדים. את החתיכה השלישית תני לכלב שלכם ויהיו לכם שני גורי כלבים בריאים וחזקים. את הרביעית תנו לסוסה שלכם ויהיו לכם שני סייחים. את החמישית והשישית תטמינו באדמה משני צדי דלת הבית, ושם יצמחו שני ארזים."
בערב, כשהדייג חזר מעבודה, סיפרה לו אישתו על הפייה הזקנה והוא הבטיח לנסות ולתפוס את דג הזהב. ולמחרת קם מוקדם בבוקר ותפס את הדג.
אז עשו כפי שאמרה להם הפייה ותוך הזמן הנכון נולדו להם שני בנים תאומים, דומים זה לזה כך שלא ניתן היה להבחין ביניהם.
כלבתם המליטה שני גורים זהים, הסוסה שני סייחים זהים ומשני צדי דלת הבית צמחו שני ארזים, דומים זה לזה.
הבנים גדלו ונעשו שני גברים צעירים, חזקים ואמיצים. אבל לא רצו להישאר בבית, למרות שחיו בעושר וכלום לא חסר להם שם. הם רצו לצאת לעולם הרחב ולהתעשר ולהתפרסם בכוחות של עצמם. אבל מאחר שהם היו הילדים היחידים במשפחה, אבא לא הסכים שילכו שניהם יחד. הוא אמר "קודם ילך אחד מכם, וכשיחזור, יוכל ללכת השני."
אז אחד הבנים עלה על סוס, לקח איתו את כלבו ונפרד מאחיו באומרו "כל זמן שהארזים הם ירוקים, סימן שאני חי, בריא ושלם. אבל אם אחד מהעצים יתחיל לנבול, בוא מהר אלי

ועזור לי." והוא יצא מהבית.
יום אחד הבן התאכסן בביתה של אישה זקנה אחת וכשבערב ישב לפני הדלת, ראה מולו טירה עומדת על גבעה. הוא שאל את האישה למי שייכת הטירה והיא אמרה "בני, זו הטירה של המלך ובו הנסיכה היפה בין נשי הארץ."
"ואולי אחזר אחריה?"
"זה בני ניסו כבר רבים, ואיבדו את חייהם תוך כדי כך, כי המלך כרת את ראשיהם ותקע אותם על עמודים שתראה שם, לפני הטירה."
"והוא יעשה לי אותו הדבר, אלא אם אנצח, כי מחר אני הולך לשם."
הוא לקח את הנבל שלו והתחיל לנגן. והנגינה שלו הייתה יפה כפי שעד כה עוד לא שמעו בארץ. הנסיכה בעצמה עמדה בחלון טירתה והקשיבה.
למחרת הנסיכה קראה לזקנה ושאלה "מי גר שם אצלך ומנגן על הנבל?"
"זה זר אחד, נסיכתי, שהגיע רק אמש" ענתה הזקנה.
ואז הנסיכה ציוותה להביא את הזר אליה.
כשהצעיר בא לטירה הנסיכה חקרה אותו, שאלה על הבית והמשפחה ועל הא ועל דא וסיפרה שנהנתה מאוד מהנגינה שלו והיא מוכנה להתחתן איתו. הזר ענה שזו הייתה כוונתו ולכן הוא הגיע לכאן.
אז אמרה הנסיכה "עכשיו עליך לגשת לאבי ולומר כי ברצונך לקח אותי לאישה. הוא יציג בפניך שלוש משימות ואז תחזור אלי."
הצעיר הלך למלך ואמר שהוא רוצה לשאת את הנסיכה לאישה.
אמר המלך "אשמח מאוד לתת לך אותה, בתנאי שתצליח למלא את המשימות שאציג בניך. ואם לא תצליח, תומת. ועכשיו תקשיב: שם על הארץ מונח בול עץ שגודלו כשלושה מטר. אם תצליח לחתוך אותו לשניים במכת חרב אחת, תקבל את בתי לאישה. אם לא, נכרות את ראשך."
הבחור חזר לאכסניה והיה מוטרד כל כך ממשימת המלך, שנראתה לו בלתי אפשרית, שאפילו עזב את הנבל ולא ניגן.
בערב הנסיכה ניגשה לחלון כדי לשמוע את

נגינתו והנה – לא נשמע כל צליל. והיא קראה לו "מדוע אתה שקט הערב? מדוע אינך לא מנגן?"
והוא סיפר לה את דרישת אביה.
אבל היא רק צחקה "זה הכל? אל תדאג. אנא, קח את הנבל ונגן להנאתי ומחר בבוקר בוא אלי."
והצעיר ניגן כל הערב, והיא נהנתה מאוד.
למחרת היא לקחה שערה אחת משערות ראשה ואמרה "כרוך את השערה הזו סביב להבו של החרב, וכך תצליח לחתוך את בול העץ לשניים."
ואמנם הבחור הלך ובמכה אחד הבקיע את בול העץ.
אך אז אמר המלך "עוד משימה אחת עליך למלא לפני שאתן לך את בתי."
"אמור" ענה הבחור.
"אז שמע: תעלה על סוס, קח שתי כוסות מלאות מים בשתי ידיך ודהר על סוסך שלוש פרסות, בלי לשפוך אפילו טיפה אחת. אם לא תצליח, תאבד את ראשך."

גם הפעם חזר הצעיר לאכסניה ולא ניגן מרוב דאגה. והנסיכה שוב שאלה "מה קרה עכשיו שאינך מהגן?" וכשהוא סיפר את דרישות אביה אמרה "אל תדאג. נגן לי עכשיו וחזור אלי מחר בבוקר."
כאשר הוא הגיע אליה למחרת היא נתנה לו טבעת ואמרה "הכנס את הטבעת למים. המים יקפאו מיד וכך תוכל לרכב בלי לשפוך אף טיפה."
הוא עשה כפי שאמרה לו הנסיכה ורכב שלוש פרסות עם כוסות מים בידיו ולא שפך טיפה.
"אתן לך עכשיו את משימתי האחרונה" אמר לו המלך "תיאבק מחר עם עבד שחור אחד. אם תנצח, תוכל לשאת את בתי לאישה."
הצעיר חזר לאכסניה מלא תקווה ושמח והערב ניגן כל כך יפה שהנסיכה שאלה "הערב אתה מנגן בשמחה רבה. מה אמר לך אבי שגרם לך לשמוח כל כך?"
והוא ענה "אבי אמר שמחר עלי להיאבק עם העבד שחור. והרי זה אדם כמוני ואני בטוח שאוכל להתגבר עליו ולנצח."

אבל הנסיכה אמרה "זו המשימה הקשה ביותר. זו אני שהופכת לעבד שחור, בעל כוח לא יאומן, אחרי שמשקים אותי בשיקוי מיוחד. אתה לך העירה לשוק וקנה שם תריסר עורות של שוורים. עטוף בהם את עצמך ואת סוסך. כשאראה זאת אשתדל לא להפעיל את כל כוחי ואתה הכה בחרבך בין עיני סוסי. אם תהרוג אותו, תנצח."
למחרת הבחור הלך וקנה תריסר עורות שוורים בהם עטף את עצמו ואת סוסו. התחולל מאבק אדירים ולאט, לאט העבד השחור הצליח לקרוע ממנו אחת עשרה העורות אך אז הצעיר הכה את סוסו בין העיניים וזה נפל מת. כך נגמר המאבק.
אמר המלך "מילאת את המשימות. קח את בתי." אבל הצעיר ענה "עלי לראות עוד קצת מהעולם. אלך ואחזור אחרי זמן מה, ואז אקח את הכלה הביתה."
הוא עזב את המקום והלך לארץ אחרת. גם שם התאכסן אצל אישה זקנה. לארוחת ערב ביקש קצת מי שתייה אך היא ענתה "בני, אין לי מים. ענק אחד השתלט על המעיין ונותן לנו לקחת מים רק פעם בשנה, בתנאי שנביא לו נערה צעירה כדי שיטרוף אותה. רק אז הוא נותן לנו מים. השנה הגיע תורה של בת המלך, וכל הארץ מתאבלת."
ובאמת, למחרת הביאו את הנסיכה למעיין וקשרו אותה שם לעץ בשרשרת זהב. אך כשכל האנשים עזבו, הלך הצעיר אל הנערה ועודד אותה. הוא הבטיח שישחרר אותה מהענק, אם היא תבטיח לו להיות אישתו. הנסיכה הסכימה מיד.
כשהופיע הענק, הבחור אמר לכלבו לתקוף אותו. הכלב הגדול תפס את הענק בגרונו וחנק אותו. כך שוחררה הנסיכה.
מובן שהמלך שמח מאוד ומיד הסכים לתת את בתו לצעיר לאישה. התקיימה חתונה מפוארת והצעיר נשאר בארמון.
אלא שאחרי זמן מה נעשה לו משעמם והחליט לצאת לציד. המלך רצה לתת לו ליווי מתאים, אך הוא לקח איתו רק את סוסו ואת כלבו.

הוא רכב בשדה וביער עד שהגיע לביתה של אישה זקנה. שם עצר וביקש מים. אך זו הייתה מכשפה. שכעסה על המלך, כי הוא גירש אותה פעם מארמונו. כשנודע לה שהצעיר הוא חתן המלך, נגעה בו, בסוסו ובכלבו בשרביט הירוק שלה והפכה את שלושתם לפסלי אבן.
באותו יום אחד הארזים שלפני בית הוריו התחיל לנבול. כשהאח השני ראה זאת, יצא מיד לדרך, כדי לעזור לאחיו. תחילה הוא הגיע לעיר בה האח גבר על הענק, והתאכסן אצל הזקנה, שאצלה התאכסן קודם האח שלו. הזקנה אמרה לו אז "סלח לי, בני, שלא באתי לחתונתך עם הנסיכה, אבל זקנתי, וזו דרך ארוכה בשבילי."
"אין לכך חשיבות, אמא זקנה" אמר הצעיר. הוא הבין כי היא חשבה שהוא האח השני, ורכב מיד לארמון המלך, שם קיבלו אותו בשמחה רבה. גם שם הנסיכה חשבה אותו לבעלה וקראה "למה נעדרת זמן כה רב. כבר חשבנו שקרה לך דבר מה!"
כשבא ערב הוא נשכב במיטה, אבל את חרבו שם ביניהם. למחרת יצא מוקדם לחפש את אחיו. הגורל הוביל אותו לביתה של אותה המכשפה. עוד מרחוק ראה את דמויות אחיו, הכלב והסוס מאובנים כולם. ואז נכנס לבית וציווה על המכשפה לשחרר אותם.
המכשפה הערומה רצתה תחילה להפוך גם את כלבו לאבן, אבל הבחור אמר לכלב לתפוס אותה חזק ולנשוך בידיה.
היא צעקה "אמור לכלבך לעזוב אותי, ואז אשחרר את אחיך!" אך הוא אמר "לא, אמרי לי איך משחררים אותם ואעשה זאת בעצמי."
המכשפה לא רצתה לספר לו, אבל אז הוא אמר לכלב לתפוס בגרונה ואז היא גילתה "יש לי שני שרביטים. עם הירוק אני הופכת הכל לאבן. עם האדום אני משחררת את המכושף."
אז הצעיר חיפש ומצא את השרביט האדום, שחרר מכישוף את אחיו, את כלבו ואת סוסו, ולכלבים הורה להמית את המכשפה.
בדרך לארמון סיפר האח השני איך ראה את

הארז הנובל, איך יצא מיד לדרך, איך הגיע לארמון המלך ובילה את הלילה עם הנסיכה.
אחיו כעס מאוד על כך והכה אותו בחרבו, וזה מת במקום. אחר כך חזר לבדו לאישתו לארמון.
כשהגיע לילה והוא שכב עם הנסיכה במיטה היא שאלה "מה קרה שבלילה הקודם לא דיברת כלל איתי ולמה שמת את חרבך בנינו?" והוא קרא "זה לא אני הייתי אלא אחי, והרגתי אותו כי הוא בילה את הלילה איתך וחשבתי כי בגד בי!"
ואז אמרה הנסיכה "מחר בבוקר נלך למצוא את גופתו" וכך הם באמת עשו. למחרת מצאו את האח ההרוג. אז הנסיכה הוציאה צלוחית קטנה והתיזה טיפות אחדות על גופתו של האח, וזה קם מיד לתחייה.
האחים התחבקו ויחד עם הנסיכה חזרו לארץ הקודמת, שם חכתה להם היפה שבין הנסיכות.
ואז ארבעתם חזרו אל הוריהם הביתה.